

NÁVRATY DOMŮ MOHOU NĚKDY ZATRACENĚ BOLET...

**PETR
SCHINK**

**VYLÉHVÁNÍ
KRVE**

VYLÉVÁNÍ KRVE

VYLÉVÁNÍ KRVE

**PETR
SCHINK**

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Petr Schink, 2011

Cover © Jan Doležálek, 2011

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2011

ISBN 978-80-7425-102-3

Synu můj, nevycházej na cestu s nimi, zdrž
nohu svou od stezky jejich; nebo nohy jejich ke
zlému běží, a pospíchají k vylévání krve.

Kniha Přísloví, kapitola 1:15, 16

1. KAPITOLA

BUM.

Pneumatika staříčké fordky bouchla jako přehřátý papírník a vůz se na silnici zazmítal. Mříže dřevěné klece se mi zaryly do tváře a těžký prasečí pach mě udeřil jako něco hmotného. Kvičení vyděšeného zvířete bodalo v uších.

Stáli jsme.

Mátožně jsem se odtáhl od klece, a tak se právě včas vyhnul zubům strakatého vepře. Zrovna ho napadlo užvýchnout si ze mě nějakou méně podstatnou část. Z husté vegetace u cesty vyrazil vysoký černochoch s hlavou jako lesklé, opálově černé vejce. Podstatnější než jeho frizúra mi v tu chvíli přišla dlouhá tyč, kterou kolem sebe mával a nepřičetně řval.

Třesk bočního okénka, rachot kovu o kov. Podvědomě jsem zašátral v podpaží, ale nahmatal jsem jen vlhkou skvrnu. *Sakra!* Browning zůstal na dně kufříku a kufřík na sedadle spolujezdce. Nechtělo se mi cestovat v dusné kabině s dědkem trousícím mravoučné biblické citáty jako jedovaté plivance. Za chyby se platí.

Útočník vyskočil ke mně na korbu. Něco křičel, ale vnímal jsem jen tu zohýbanou tyč a lesk šílených, vyvalených očí.

Odkulil jsem se a tyč přerazila dřevěné ostění v místech, kde jsem si předtím opíral hlavu. Vzpříčila se v rozlámaných pláňkách a zůstala tam. Černochoch zaskučel a vrhl se na mě s rozpaženými rukama jako nějaký zatracený řecko-římský zápasník.

Pokrčil jsem nohy a zkusil ho odtlačit. Na můj vkus bylo tohle objetí na přivítanou trochu moc vřelé. Chvíli to šlo, po pár vteřinách mě však stehna a břicho pářily už nesnesitelně.

V krku jsem měl snad balík skelné vaty, každý nádech mě stál spoustu sil.

Muž byl přes svůj zbědovaný stav zatraceně těžký a nepoddajný. Zasupěl a nalehl na mě plnou vahou. Držel jsem ho pod krkem, dlaně mi drásalo jeho několikadenní strniště. On se mi na oplátku snažil rozlousknout hlavu holýma rukama. Tlačil mě na kovovou jímku za mými zády. Cítil jsem, jak mi z ní za límec stéká pramínek močůvky.

Ohromné hrubé prsty se mi otiskovaly do kosti, v lebečních švech mi vrzalo a před očima mi běhaly mžítky. Muž byl tak blízko, že jsem mohl spočítat kazy v jeho zubech.

Už jsem rozpoznal, že skřeky jsou ve skutečnosti zkomolené nadávky a modlitby: „*Zdrávas Maria, zdechni ty svině! Hospodin je můj pastýř! Zkurvenej, zkurvenej, zkurvenej... Nebudu mít nedostatku!*“

Vše pomíchané, rozemleté a plivané z blízkosti pěti centimetrů do mé tváře.

BLAM.

Lakonický výstřel brokovnice vše ukončil. Tíha obrova těla na mně spočívala jako kus masa. Bez života, jen z úst ještě vycházelo chrčení. Pak se muži na špičce nosu zformovala tmavě rudá kapka a plácla mě do čela.

„Kurva!“ zabral jsem a ucítil, že se něco pohnulo.

Chvilí jsem měl strach, že černochoz znovu ožil, byl to však bělovlasý řidič dodávky, který ze mě jednou rukou stahoval mrtvolu. V té druhé držel ještě kouřící loveckou brokovnici. Přestože měl tvář sedřenou do masa, tvářil se navýsost spokojeně.

„Kdo to byl? Proč na nás...“ začal jsem a rychle zase skončil.

Do krku mi vystoupala žluč a včerejší večere. Tam, kde měl mít černochoz temeno, zela díra, do které bych pohodlně postavil kelímek na kafe. Jáma v šedé pórovité hmotě se rychle plnila krví. Mít jen o trochu míň štěstí, výstřel smetl na onen svět spolu s černochem i mou maličkost.

„Škodná.“ Dědek na mě zíral nevlídným pohledem bledě modrých, skoro slepeckých očí. „Chtěj nás dostat z naší

půdy. I když hádám, že tenhle měl prostě jenom hlad,“ pokývl bělovlasou hlavou směrem na silnici.

Na popraskaném asfaltu se tam válela deska s nabitými hřebíky. Takže past. A skoro by vyšla, kdyby černý zbojník první ranou opravdu důsledně zlikvidoval řidiče.

Když jsem se vrátil pohledem ke starci, hromová hůl v jeho ruce se sotva znatelně pohnula. Mířila mi teď na podbříšek.

„A co ty? Nepatříš taky k tomu tlustýmu zmetkovi?“

Nechápal jsem ani slovo. Nebylo třeba, ústí brokovnice hovořilo vlastní řečí.

„Já? K někomu patřit? Rozhodně ne! Já jedu odjaktěživa na vlastní triko. Sám samotinký...“ blekotal jsem a chvatně se drápal přes bočnici vozu. Tak chvatně, až jsem baloňákem zavadil o trčící hřebík.

„Do pr...!“ zaklel jsem a vztekle nakopl rozervanou pneumatiku. Jako by nestačilo, že se mě chystá odpravit pološílený chovatel vepřů.

Naštěstí celý ten výstup dědka přesvědčil, že z mé strany nebezpečí nehrozí. Sklonil zbraň a v koutku úst mu dokonce zaškubalo něco jako úsměv.

Ztuhlá ramena povolila, zhluboka jsem si vydechl. To bychom měli. A kabát vzal čert! Horko se mi beztak lepilo na kůži jako hadr na nádobí a po zádech mi stékaly čůrky potu. Po letech strávených v Kalifornii jsem do sebe nasával louisianskou vlhkost jako rozpraskané, přeschlé dřevo.

V údolí pod námi se bělalo Saint Joan, mé rodné město. Nikdy jsem nebyl zrovna přecitlivělý, ale přiznávám, že po té předlouhé době odloučení se mi srdce v hrudi sevřelo a pohled se zamlžil.

Stařík se díval stejným směrem jako já, namísto sentimentu se však v jeho očích zrcadlila čirá nenávisť.

„Babylón, skvost mezi královstvími,“ zakrákal ten ochraptelý havran a vyprázdnil si pomocí palce nosní díрку, „pyšná okrasa Kaldejců, padne jako Sodoma a Gomora, vyvrácené Bohem!“

„O čem to mluvíte?“

„O tomhle roztomilým Satanovu rejdišti. O Saint Joan. Ten špekoun ho vysál, rozžvejkal a vysral. To, co vidíš, je jenom ubohej kus hovna. Hejbe se v něm jen klubko červů, a to ještě jenom, když mu to on dovolí.“

„Kdo?“ špitl jsem a hrdlo jsem měl najednou stažené divnou předtuchou.

Stařec mou otázku ignoroval.

„Věř mi, mladej, tam na tebe nic dobrýho nečeká.“

Na kratičký okamžik jsem město viděl jeho očima. Šedi- vě betonové bloky nájemních činžáků obrůstala bledá plíseň předměstských vilek. Průmyslová čtvrť, železniční stanice a pila – kdysi pýcha celého kraje poskytující obživu širému okolí – se na tuhle dálku jevily jako padlý obr, co si rochní ve vlastní špíně. Město možná žilo, ale určitě nevzkvétalo.

Něco odpudivě zapraskalo a vyrušilo mě z myšlenek. Hladové prase se konečně dostalo k nějakému žvanci. Prostrčilo čenich skrz mříže a s elánem chroupalo černochovu dlaň.

„Jedeš, potvoro!“ klec se otřásla a vyděšené prase se stáhlo do kouta. Stačilo si urvat dva prsty. „Člověk nikdy neví, po čem ty bestie ztloustnou!“

Další kopanec schytl černocho. Tělo sjelo z korby a rozplácl se děravým zátylkem k zemi. Ne že by byl pohled do vyvalených mrtvých očí nějak uklidňující.

Polkl jsem, až mi poskočil ohryzek, a rychle přikývl, když na mě dědek zavrčel, ať mu pomůžu s výměnou kola.

Rezerva ležela pod prázdnými pytly nasáklými strojním olejem. Na primitivní dodávce zabrala celá ta štrapác sotva pět minut, stačilo trochu zapracovat kladivem. Starý muž byl šlachovitý a na svůj věk silný, ale pohyboval se, jako by měl klouby vystlané brusným papírem. Mou pomoc ocenil s nevrlým remcáním, jinak to snad ani neuměl. Po celou dobu se nehnul od brokovnice na víc než na půl kroku a nenechal mě na pochybách, že by mi její hlaveň dokázal ve zlomku vteřiny vrazit pod nos.

Když jsme skončili, prokřupl si záda a naložil zpět na korbu ošoupanou brašnu s náradím.

„Až do města se s tebou nepotáhnu. Mám tu ještě nějaký objížděky.“

Chvíli jsem na jazyku převaloval říznou odpověď, ale v tom muži dřímala autorita, která mě donutila vyrabovat hrob s dávno oplakaným slušným vychováním.

„To je v pořádku. Chci se tady trochu porozhlédnout. Projít se po kraji, kde jsem vyrůstal, znáte to.“ Nervózně jsem si olízl rty a zaváhal nad kovovou pachutí. Krev. Odplivl jsem si. Nebyla moje. „Do města bych to měl stihnout před setměním, co říkáte?“

Můj kufr dopadl na silnici a dvířka vozu se s definitivní platností zabouchla.

„Tudle není kraj vhodnej pro zdravotní procházky,“ zamumlal dědek, jako bych to potřeboval připomínat.

Ještě pár vteřin si mě měřil tím nicneříkajícím chladným pohledem, pak si uhryzl kus žvýkácího tabáku a šlápl na plyn. Fordka se otrásla a vyrazila závratnou rychlostí klusajícího koně. Pár minut jsem přešlapoval na místě, než se rozptýlil hustý mrak výfukových zplodin, jinak bychom snad pokračovali bok po boku.

Jak mi stařec vysvětlil, ještě když jsem seděl v kabině s ním, podstoupila dodávka přestavbu na pohon rozkladnými plyny. Veliký funicí agregát s jímkou na mrvu zabíral větší část korby a spolu s prasečím spolujezdcem tvořil jakýsi uzavřený okruh. Důmyslná technologie, i když vezmete v potaz, že vůz jel díky ní sotva rychleji než koňský povoz a smrděl třikrát tolik. Na ulicích jste dnes potkali mnoho kuriózních vozidel a s cenou plné nádrže benzínu převyšující trojnásobek průměrného platu to bude stále horší.

Pravda, benzin o něco zlevnil, když jednotky Spojených států překročily hranice Kanady. Ukončily tam komunistický puč a jaksi mimochodem obsadily aljašské naftové vrty, získané palivo však pohltil bezedný chřtán armády. Pro civilní potřeby zůstalo jen symbolické minimum.

Obešel jsem mrtvého a odkopl nastraženou desku s hřeby. Černoch byl veliký a ramenatý, nuzný život z něj však vysál všechno sádlo i svaly. Potrhanými hadry se drala ven

kostnatá žebra. Ani mi nepřišlo zvláštní, že starý farmář nemluvil o policii. Jako by sebral nárazníkem divočáka. Ostatně, tohle byl Jih a i přes osvícené ideály padesátých let tu ještě pořád platila trochu jiná měřítka než v kosmopolitní Kalifornii.

Popadl jsem muže za holé kotníky a skulil ho do škarpy zarostlé ostnatými šlahouny. Zmizel pod zelenou hladinou vegetace a pouze rozkývané větve keřů na pár vteřin označovaly místo jeho posledního odpočinku.

Zadýchaný a s tváří špinavou od krve jsem přidal do kroku. Něco mě pohánělo, abych měl místo střetu rychle za zády. Brzy jsem se ale uklidnil. Každý metr cesty tu v sobě nesl vzpomínku na mládí. Tedy, ne že bych byl ve třiceti stařec, ale když jsem nahlédl do té závratné hloubky deseti let, které uběhly od mého odjezdu, skoro jsem se tak cítil.

Saint Joan se nikdy neřadilo po bok významných měst jako New Orleans nebo Baton Rouge. Svým způsobem to bylo pěkně starosvětské městečko se spoustou zelených trávníků a usměvavých lidiček. Aspoň zvenčí. To bylo dávno... tak dávno.

* * *

Stejně místo, stejná silnice, o šestnáct let dříve. Vyjžděl jsem z města na fungl novém motocyklu značky Indian. Otcův způsob jak mě odměnit za úspěšně zakončený školní rok a zároveň se vyhnout jakémukoliv projevu citu. I tu motorku prostě postavil před dům s klíčky v zapalování a ani se mnou nepromluvil. Ale co...

Bylo mi teprve čtrnáct a řidičák mi do ruky nepatřil, ale mít otce městským soudcem je někdy celkem výhoda. I když je to jinak takový kus parchanta.

Řidítka s úchyty z hrubé gumy seděla v dlaních dokonale. Zastavil jsem smykem a jen tak pro radost zatíruoval, abych z cesty vyplašil klubko hadů. Pro své skupinové orgie si vybrali vyhrátý střed silnice. Hadi museli vnímat vibrace silného motoru i přes asfalt, ale nedali se rušit.

Vzpomínám si, že když jsem se stejnou cestou vracel, nějaký těžký automobil z nich už vyrobil masovou placku zalisovanou do změkklé hmoty silnice.

* * *

Vzpomínky mi v krajině rodící tuny bodavého hmyzu vydržely sotva deset minut. Pak už zbyly jen nohy bolavé od nerozšlápnutých bot, zátylek opuchlý štípanci a horko. Vlhké, upocené, vše prostupující horko.

Zastavil jsem a chvíli se ovíval kloboukem s měkkou křem-pou. Ne že by to bylo něco platné, ale měl jsem aspoň pocit, že proti vedru něco dělám. Naštěstí se poznenáhlu blížil večer. Pak jsem si uvědomil, proč vlastně stojím. Škytání a rachot vozu kdesi v zatáčce přede mnou ztichly.

Zpoza hradby stromů, jejichž větve tvořily nad silnicí neprostupný zelený tunel, ke mně dolehly tlumené zvuky střelby. Trochu to připomínalo dětskou kapslovku, jenže tahle kapslovka bubnovala po rezaté kapotě fordky pravými olověnými kulkami. Že by slavnostní ohňostroj k mému příjezdu?

BLAM.

Rána z brokovnice utála ňafání pistole argumentem větší palebné síly. Někdo nařikal a prosil. Tohle určitě nebyl starcův hlas.

Z napůl otevřeného kufříku naráz přšely zmačkané svršky a spodní prádlo, jak jsem horečně hledal browning. Vydrolený asfalt krajnice mi uklouzl pod nohama, odrazil jsem se a skočil do houští u cesty, abych vozu nadběhl. Větvičky mě šlehaly přes tvář a tenkou látku košile, ostny rvaly kabát na cáry, ale běžel jsem dál.

V zelené pavučině větvoví se mihla bočnice dodávky. Staříkovy farmářské boty rozvážně nakročily na plechový práh a fordka se rozklepala.

Odrazil jsem se, abych přeletěl široký příkop naplněný bahnem a hnilobou. Skoro se mi to povedlo. Levá noha uvízla až po kotník v mazlavé hmotě a než jsem ji vyprostil, fordka byla v tahu. Vydrápal jsem se po náspu na sil-

nici a browning přitom pevně a úplně zbytečně svíral v pravačce.

Nikde nikdo, jen na vozovce se leskly střepy – podle kulatého okraje z reflektoru vozu – a rudé šplíchance. Chvilí jsem šel po jejich trase, než se raněnému povedlo zastavit krvácení nebo si ho možná andělé odnesli na bělostných perutích rovnou do nebe.

Zvedl jsem hlavu a bezděky nasál okolní pachy. Dělo se tu něco, o čem bych měl vědět. Fordka záhadně zrychlila a kašlavý zvuk jejího motoru se teď ozýval z kopců nad městem. Jasně znamení, že mimo úsporného pohonu měl dědek ještě tajnou benzinovou nádrž.

Na tu dálku jsem v podvečerním šeru sotva rozeznával polní stezky k farmám. Nebyl jsem si jistý, ale zdálo se mi, že jsou zatarasené zábranami z klád a železných trosek orací radlice.

Prsty jsem si pročísl vlasy, pod sako připnul kožený holster s browningem a z kufru odstranil přichycené bodláčí. Do města musím vkročit s plnou parádou. Nakonec jsem svlékl oškubaný kabát, zmuchlal ho do koule a hodil do křoví. Předtím jsem ovšem z náprsní kapsy vytáhl pečlivě zfalšovaný řidičák na mé pravé jméno (všechny ostatní údaje ovšem byly vymyšlené). Kdo ví, komu by tady mohl padnout do rukou.

Cedulku z tuhého kartonu jsem vsunul do kapsičky u vesty a ještě si přešel po tváři nasliněným kapesníkem, a tak setřel poslední kapičky krve. Pak jsem ho složil krvavou skvrnou dovnitř a vrátil na jeho místo v kapse saka, kde dotvářel dojem bezchybného elegána z druhé ruky. Ztracený syn se vrací, a to s plnou parádou.

* * *

Mezi první dřevěné domy s verandami na pylonech jsem vkročil se západem slunce. Pouliční lampy se rozžaly naráz jako majáky pro roje můr a moskytů a hmyz tančil kolem žárovek v měňavých vlnách. Tedy kolem těch, co fungovaly, což byla stěží každá pátá.

„Ty zatracená...!“ zaklel jsem a pleskl se po zátylku. Na dlani mi zůstala vlhká šmouha. Polibek na přivítanou. Sežmoulané hmyzí tělíčko jsem odcvrkl do tmy.

Asi posté mě napadlo, proč jsem se vlastně vracel. Jistě, v Kalifornii se mi povedlo spálit za sebou všechny mosty. A když říkám mosty, myslím tím patrový činžák napěchovaný až po střechu fetem, děvkama a zlobivými chlapci z vyšších kruhů. Oficiálně jsem byl mrtvý, měl bych to vědět, sám jsem si dal tisknout parte. Teď jsem potřeboval tak na půl roku zmizet a pak začít znovu – nejlíp na východním pobřeží. Nic z toho však nevysvětlovalo mou patetickou touhu po rodném městě.

No jednou jsem tady a přece se nemusím setkat s rodinou. Jednoduše tu dnes přenocuju a zítra půjdu dál, rozhodl jsem se.

Kolem zrovna projížděla rozhrkaná dřevěná tramvaj, směr Cypress Hill. Popoběhl jsem, chytil se madla a naskočil.

Cypřišová alej kdysi bývala chloubou města. Dnes z ní zbylo pár trouchnivých pařezů a neudržovaných, olámaných stromků. Stál jsem na stupínku a pevně svíral opocenou tyč. Dovnitř se mi nechtělo. I když byl vagón skoro prázdný, čpěl zkyslým potem a vystydlým cigaretovým dýmem. Parfém nižší střední třídy.

Seskočil jsem na nároží Bishop Street a tramvaj duchů zmizela v temnotě neosvětlené hlavní třídy, jako by tu snad nikdy ani nebyla.

Všechno bylo jiné. Výstavné koloniální vily se změnilly v chátrající kupy dřeva pokryté oprýskaným nátěrem, obchody na nákupní kolonádě obsadila bílá chátra a vývěsní štíty vyvedené pečlivou písmokresbou někdo přibíl přes vytlučené výklady. *Chaloupka strýčka Toma* však ještě stála.

Neonový nápis s několika chybějícími písmeny blikal do noci. Jeho bledé světlo dopadalo na tři podezřelé týpky před vchodem. Zpomalil jsem. Nechtěl jsem potíže a tihle vypadali, že pro ránu nepůjdou daleko.

„Šéf dal hlášku. Zásilka dorazí k lovecký chatě a tentokrát to nebude chlast ani STREAM,“ neslo se ke mně mrtvolně tichou nocí. „Něco velkého... nechci to zakřiknout, ale možná zboží, na který už kolik měsíců čekáme.“

Některá tajemství jsou stvořená k tomu, aby zanikla v rachotu k prasknutí nacpaného lokálu, což si tihle chlapíci nejspíš neuvědomovali.

„To by bylo terno, Marcusi! Každý den v týhle zkurvený díře mi připadá jako věčnost!“ navázal druhý hlas, od prvního nadechnutí přichystaný k hádce. „Starej si možná myslí, že je to dobrej nápad, poštvat proti sobě všechny vyzbrojený bastardy na sto mil kolem, ale já bych si radši nacpal do podvlíkaček vzteklýho mývala, než podruhý páchnout do rajónu těch šilenejch černejch sráčů. Co se tam děje, je nelidský, určitě to bude nějaký to jejich negerský čarování!“

„Sklapni, Chicco!“ utál ho rázně první muž. „Ještě chvíli si otvírej tu svou nevymáchanou držku a já se ti postarám o pohodlnější prácičku, když tě tahle tak moc vyčerpává. Co takhle utírat prdele šéfovejch spáčů?“

Zavládlo ticho, v němž jsem jasně četl strach a odpor. Chicco zašoupal podrážkami a ponížene špitnul: „No dyť sem toho zas tolik...“

„Řekl sem, sklapni!“ Rozkaz zazněl jako výstřel. „Tak zas k věci. Na místě chci jen pár chlapů, záda budem mít krytý těžkou artilerií. JayJayi, ty...“

„Někdo tam je!“ zabručel konečně i třetí muž a zabloudil pohledem do stínů.

Sakra! Nemělo smysl čekat, až si pro mě dojdou. Nahlas jsem škytl a vyklopýtal do nezdravého světla reklamního neonu. Kufříkem jsem drhl o hrubě omítnutou zeď, rozvázaná tkanička na botě mému výstupu jen dodávala na věrohodnosti.

„Hele ho, šmíráka!“ zavrčel malý muž s indiánským copem.

Nevěnoval jsem mu ani pohled navíc. Přeškokrtal jsem kolem a docela bezostyšně se začal cpát středem skupinky do hospody.

„Slušnýho chlapa klidně vyhoděj z nalejvárný! Tak sem jim řek svý a oni že prej si můžu jít jinam!“ rozčiloval jsem se a prskal kolem sebe. „Ale já ještě pár panáků snesu! Víím, kdy mám dost! Jenom aspoň jeden...“, hádal jsem se sám se sebou kňouravým opileckým hlasem.

Cestu mi zastoupil zavalitý černochoch s vlasy vyčesanými do kudrnaté svatozáře. Jen díky ní jeho bezkrká hlava trochu vystupovala nad úroveň masitých ramen.

„Nečumákuj tu, kámo!“ popadl mě za rameno. „Mohl bys snadno přijít k úrazu.“

Stisk zesílil, prsty se zarývaly do masa a drtily svalová vlákna. Tíše jsem vypíslk a pokusil se vykroutit. Marně.

„Nech ho bejt, JayJayi, nějakěj zatracenej vožralej podomní obchodník,“ zarazil ho indián a chlácholivě mu položil ruku na plece.

„A ty si dej na mě panáka!“ věnoval mi zubatý úsměv a lesklý čtvrt dolar.

Rozšafně jsem po minci hmátl a nechal ji propadnout mezi nemotornými prsty. Pak jsem hned s brumláním a pochichtáváním proklouzl do lokálu. Tohle vyšlo.

Kdysi byla *Chaloupka* vyhlášená gurmánská restaurace specializovaná na ryby a plody moře. Vybavení a nábytek v námořnickém stylu zůstaly, elegantní kajuta se však proměnila v hnízdo pirátů. Kolem kulatých stolků ve formě lodních soudků se tísnila sebranka jako ze špatného snu. Mohl bych ukazovat prstem a jmenovat všechna ta pochybná povolání – dealer, pistolník, děvka, volavka na nadržené kunčafy, na které místo objetí čeká pasák s oloveným peškem. Konečně doma!

Poplácácal jsem po zadnici macatou černou servírku a vydrápal se na barovou stoličku. Odtud jsem mohl pozorovat okolní cvrkot a nebudit moc pozornosti. Tlupa, kterou jsem potkal na ulici, vešla po pár minutách. Zdálo se, že si tu užívá výsadního postavení. Všechno hovory ztichl, dokud se neusadili v boxu odděleném od zbytku lokálu těžkým závěsem.

„Dáte si baštu, nebo něco k pití?“

Traslavý hlásek za barem jsem spíš vytušil, než slyšel.

Drobný černochoch s věnečkem bílého chmýří kolem pleše si nervózně pošvihával utěrkou a pokorně čekal na objednávku. I přes uvřeštěné, špinavé a páchnoucí prostředí baru se mužík nevzdal základních atributů své profese. Kolem pasu

měl pevně utaženou černou barmanskou zástěru s mnoha kapsami, bělostnou košili s krátkým rukávem nehyzdila jediná skvrnka a pod krkem mu hřadoval obří staromódní motýlek, který mu musel nepříjemně tlačit na vrásčité hrdlo srolované kolem límečku jako pelikání lalok.

Poznal jsem ho okamžitě – strýček Tom. Celým jménem Thomas Digsby, ale tak mu nikdo neříkal. Když mě sem kdysi matka přivedla na oslavu šestých narozenin, vysadil mě na vysokou stoličku mezi dospělé osazenstvo a pak mi naservíroval krevetový koktejl na účet podniku. Teď však ani mrknutím zkrabatělých bezrásoých víček nedal najevo, že by mě poznal.

„Slyšel jsem, že tu máte dobrou mořskou kuchyni.“

V žaludku mi při těch slovech zakručelo. Po natrásání ve starobylé fordce bych něco k snědku ocenil.

„Bejvávalo, mladej pane.“ Černochoch potřásl hlavou pokrytou stařeckými skvrnami o odstín světlejšími než jeho ebenová pleť, ale oči pod ježatým obočím ožily: „Dám vám jídelní lístek, ale esli můžu něco doporučit, daj si místní gumbo nebo mísu krevet s česnekovým máslem. Nejní to žádněj gurmánskej div, ale já dycky říkal – prostý jídlo, dobrý jídlo. On milej pán Bůh věděl, co je nejlepšší pro naše huby a já mu do řemesla kafrat nebudu!“

Mávnutím jsem odmítl jídelní lístek zavařený v ohmatané plastové fólii a objednal si krevety. Nejspíš jsem si tím získal přítele na život a na smrt.

Mladá, pěkně roslá černoška se obratně proplétala mezi stoly a sem tam se promyšleně oťrela o nějakého hosta. Inu, i tak se dá vydělat nějaké to dýško. Vypadalo to, že příprava večere bude nějakou dobu trvat, tak jsem se rozhodl využít času co nejproduktivněji a poručil si u ní pivo. Dívka po mně beze slova přešla táhlým pohledem a já si v tu chvíli přišel jako myš před hladovým kočičím zrakem.

Snad se jí to, co viděla, zamlouvalo, protože sáhla pod pult a otevřela mi tmavě zelenou láhev piva Gamma. Jeho otravný reklamní slogan zrovna zazníval z nahlas puštěného rádia: „*Jediné s obsahem jódu proti účinkům ozáření! Pijte na zdraví budoucích generací!*“

Čtverácky jsem na děvče mrkl a zvedl láhev k přípitku. Zamrkala na oplátku a obdařila mě širokým úsměvem s ještě širší mezerou mezi předními zuby. U ní vypadala sexy. Byla to jedna z těch žen, u níž by sexy vypadala i zakrvácená sekera snášející se na váš krk.

Chvilí jsme takhle laškovali, než musela odběhnout za dalšími povinnostmi. Jsem prostě neodolatelný. Připil jsem si.

Mírně nakyslé slabé pivo ve mně zasyčelo a asi tak dvě vteřiny jsem měl pocit, že život je celkem fajn. Dvě vteřiny jsou na mě tak akorát.

„Usměj se na mě, ty kundo!“

Rána pěstí mě srazila ze stoličky a dole mě ihned přišlápala těžká podrážka.

Vyrazil jsem z plic táhlé zasípění a bezmocně zamžoural nahoru. Zubily se tam na mě z černého ksichtu dvě řady dokonale bílých zubů. Patřily vlasatému bijci, kterému jsem se tak znelíbil už venku před vchodem. Při pohledu na jeho chrup mi hlavou bleskla geneticky zakódovaná vzpomínka na divoké, kanibalskými hody zakončené rituální tance kolem ohně.

„Nebo se tak rád křeniš jen na holky cizejch mužskejch?“

TLak na hrudník zesílil. Něco ve mně zachrupalo.

„JayJayi, nech ho!“ zapištěla servírka. „Kolikrát sem ti říkala, že se nemáš prát v naší hospodě! Vyříd' ho venku!“

Takový projev soucitu mě skoro dojal. Nejspíš jsem se zapletl mezi dvě znesvářené hrdličky. Mohl jsem jen doufat, že se nad mojí zmlácenou troskou opět rozvrkají.

Tak daleko to zajít nenechám! Vrátil se mi dech a s ním i rozvaha. JayJayova bota s traktorovou podrážkou mě sice držela přibitého k podlaze a znemožňovala mi sáhnout pro kvér v podpažním pouzdře, ale to nic. Ruce jsem měl volné. Zatař jsem pěst a tvrdě udeřil černocho pod koleno. A ještě jednou.

Snad to ani pořádně nepocítil, ale noha se mu podlomila. TLak o něco polevil. Zapřel jsem se a odstrčil nazad. Podrážka bagančat mi odřela maso z žeber, ale povedlo se mi vyprostit a několik pohotových rukou mě zvedlo do kolmé polohy.

Hosté Tomovy restaurace se kolem nás natlačili do neprostupného valu zpocených a řvoucích těl. Cítili ve vzduchu krev.

„Bude bitka!“ vrískal někdo.

„JayJay ho spořádá jako špatně naklepanou flákotu!“ ječela mi do ucha ženská ověšená kočičím zlatem tak, že házela prasátka na všechny strany.

Po chvíli se sázky ustálily na kurzu 4:1 proti „tomu novému“. Přisadil bych si, kdybych neměl peněženku zašlápnutou někde mezi třetím a čtvrtým žebrem.

JayJay uchoпил jednou rukou židli a rozmáchl se, až se kolem utvořil volný kruh. Na tohle jsem vážně neměl náladu.

Zrovna když jsem pod dlaní ucítil drsnou pažbu pistole, někdo se mi zezadu pověsil na rameno. Otočil jsem hlavu, připravený vypořádat se s novou hrozbou. Místo hrozby jsem však z pěti centimetrů hleděl do dvou zelených očí lemovaných dlouhými řasami. Poznal jsem děvče, které jsem si hned při vstupu ocejchoval jako volavku.

„Ty už seš zase ožralej!“ ječela a třásla mnou, až jsem pustil pistoli. Krátké blondaté vlasy jí přitom neukázněně švihaly přes tvář. „Vždycky, když je nalítej, se chce prát! Lidi, nesmíte se na něj zlobit, je to takovej můj mamlas. Ale já mu dám co proto!“ dodala o pár decibelů tišeji. Přesto dost nahlas, abych si od přítomných chlapů vysloužil útrpné úsměvy.

Netušil jsem, o co jí jde, ale účinkovalo to. JayJay zapomněl na židli v ruce a uplivil si. Z cizího kohouta na smetišti se vyklubal obyčejný kapoun.

„Jo, vodved' si toho svýho bobánka, aby nepřišel k úrazu,“ mávnul pohrdlivě tlapou.

Jeho pohled mě páлил hodně hluboko. Setřepal jsem ze sebe tu ženskou a rozčileně zasyčel: „Co mělo, sakra, znamenat to divadlo?“ V žilách mi křičel adrenalin, tělo připravené k akci, ale nebylo na kom se vyběít. „Nikoho jsem neprosil o pomoc. A už vůbec ne nějakou lacinou šlápotu!“

Žena se zatvářila, jako bych jí vlepil facku. Měla pěkný, souměrný obličej, který po mé poznámce zrudnul překva-

pením a zlostí. Zvláštní – holka z takové společnosti musí být zvyklá polykat i horší věci než urážky.

„Vytáhni na někoho z Moyerových lidí pistoli a aligátoři budou mít postaráno o večeri,“ vmetla mi do tváře a odtáhla se.

Chtěl jsem ji popadnout za ruku a odvést k baru. Nějak se jí omluvit za tu bezmyšlenkovitě vyslovenou urážku, i kdyby jen skleničkou dobrého pití. Nenechala se. Vykroutila se z mého sevření a mně zůstal jen sotva znatelný závan jejího parfému.

Pokrčil jsem rameny a vrátil se na svou židli. Mísa s krevetami už na mě čekala a v lahodné vůni česneku a rozpuštěného másla se nad celou slavnou bitkou zavřela voda.

Jídlo bylo znamenité a česneku požehnaně, to mi ale nevadilo. Neměl jsem v plánu dnes večer nikoho líbat. Zatímco jsem do sebe házel první sousta, uvažoval jsem, co mě v těch několika větách, kterými po mně děvče hodilo, zaujalo. Něco se zachytilo neviditelným drápkem a škrabalo na dveře vědomí.

Jméno! Moyer. Joe Moyer.

* * *

„Ale to je přece mladý Charles Parker! Tys nám vyrostl!“

Hluboký znělý hlas zaplňoval pokoj ode zdi ke zdi jako měkký koberec svádějící k tomu, aby si člověk zul boty a zabořil do něj bosá chodidla. Chytil jsem se otce za puk kalhot. Seděl v křesle za mnou a z pohledu sedmiletého kluka to byl obr. Skála, pod níž se malý kluk mohl ukrýt před celým světem.

„Mě se přece nemusíš bát, chlapče! Vždyť se známe, nebos už zapomněl? A s tvým tátou jsme moc dobří kamarádi!“

Ten hlas končil snad každou větu vykřičníkem. Probouzel zasuté vzpomínky. Na dvůr, malou dřevěnou boudu a střelbu. Krev. Tenhle chlapík měl v té vzpomínce kladnou roli, tím jsem si byl jistý, ale znepokojovalo mě to. Celou svou bytostí jsem toužil na ty události zapomenout.

„Chceš být kamarád i se mnou?“

Otec mě pošoupl a já si prohlédl vlastníka hlasu. Seděl za starožitným dubovým stolem dost velkým na založení menšího golfového hřiště, v jedné ruce doutník, v druhé sklenku koňaku. Mohlo by se zdát, že je to hloupá póza, ale později jsem zjistil, že Moyera bez těchto dvou rekvizit téměř nepřistihnete. Taky se k jeho robustní postavě, v níž se mísila účtyhodná tělnatost s účelnou svalnatostí, dokonale hodily.

Ted' odložil doutník, sáhl do hlubin psacího stolu a vylovil něco, nad čím mi doslova zajiskřilo v očích. Kapslovou pistolí, o kterou jsem u otce škemral už čtrnáct dní. Ne že by mi ji nechtěl koupit, prostě mu to vždycky vypadlo z hlavy. Dál už si toho moc nepamatuju. Trénoval jsem před velkým zrcadlem v rohu pracovny koubojské pózy, zatímco otec něco projednával s Moyerem.

Že nebude tak docela košer, aby se soudce vybavoval s jedním z největších obchodníků v Saint Joan, jehož spor má během několika dní projednávat, jsem si tehdy neuvědomoval. Tehdy ne.

* * *

Vzpomínka na událost, jejíž význam mi došel teprve po letech, mě rozrušila. Myslel jsem, že to mám za sebou. Dávno jsem se smířil s tím, že otec byl ve skutečnosti jen trochu lepší gangsterský poskok. Mé pokání za jeho hříchy spočívalo v tom, že se ze mě stal ještě větší hajzl, než byl on sám. Díky němu a díky Moyerovi jsem spadl hodně hluboko. A co hůř – tam dole se mi zalíbilo.

Seděl jsem v rodném cizím městě a užírala mě lítost a vztek.

„Barmane, dej sem nějakou whisky. Ale nic fajnového. Třeba támhle Rot Gut,“ ukázal jsem na tmavě hnědou lahev s křivě natištěnou etiketou.

Panovaly oprávněné dohady, jestli je tahle samohonka ještě alkohol, nebo už průmyslové rozpouštědlo. Já ale neměl chuť na nic lepšího. Byl jsem vzteklý na všechny a na všechno – sebe nevyjímaje – a chtěl jsem se potrestat aspoň hnusným pitím.

Tom mi nalil do upatlané whiskovky na tři palce kalné břечky. Sklenka klapla o barpult, až kostky ledu zacinkaly. Zbytek

lahve chtěl stařík schovat, ale sebral jsem mu ji. Pro jistotu jsem sáhl do kapsy a odloupl z paklíku bankovek dvě pětidolarovky. Možná, že až se s flaškou vypořádám, nebudu schopen zaplatit. Nebo stát aspoň na všech čtyřech. Nebo udržet stolicí.

Napil jsem se a chvíli měl pocit, že mi někdo vrazil do krku štetku na záchod. Taky jsem zapomněl na půl minuty dýchat a jazyk mi obrostl chlupy. Díky druhému doušku jsem na to rychle zapomněl.

Další události zahalila mlha, skrz kterou se všechno zdálo tak nějak veselejší a přátelštější. Každé zakašláni po hltu té přišerné břečky vyvolalo salvy smíchu a všeobecné uznání mých bavičských kvalit. I když tedy jen z mé strany. Přibližně ve dvou třetinách flašky jsem dostal geniální nápad – půjdu se usmířit s tím dobromyslným černým kumpánem, se kterým jsem měl menší nedorozumění. Už ani nevím proč. Určitě se z nás stanou kámoši.

Vrávoravě jsem vstal a vydal se k boxu, kde seděla parta mého budoucího nejlepšího přítele. Všechno se houpalo jako na lodi, snad jsem i zaslechl šumění moře nebo mi jen tak hučelo v uších. Starý Digsby správně odhadl směr mého vrávorání a začal kolem mě bezradně kulhat. Snažil se mě zadržet.

„Dejte mi aspoň kvér, mladej pane, ať vás nenapadne nějaká pitomina!“ kňučel zoufale. „Věřte mi, zaplejtat se s těmadle vás přivede jen do průseru. Tak dejte sem tu bouchačku, jinak to špatně skončí!“

Padl jsem staříkovi do náruče a plakal štěstím, že jsem v něm našel tak skvělého opatrovníka. Smrkl jsem mu do límečku košile a do roztřesených dlaní vtiskl zbraň. Pak jsem ho chytil za zátylek a vlepil mu hubana na vrásčité čelo. Už mě nemohlo nic zadržet.

Těžký závěs z ošoupaného sametu jsem rozhrnul dramatickým gestem jako na divadle. Společnost za ním nebyla mým příchodem potěšena. Indián vztekle zaklel, hubený Mexičan s těkavýma očima kýchl překvapením a rozmetal tak dokonale nalajnovanou kokainovou stopu. Hýkavý smích patřil mladému farmáři, který mezi tuhle sebranku na první

pohled vůbec nezapadal. JayJay seděl zády ke mně a zmatečně se rozhlížel.

Něco – patrně mé vlastní nohy – se mi zapletlo pod nohy, ztratil jsem balanc a plnou vahou se černochovi opřel o hlavu. Když jsem se narovnal, zůstalo mi v ruce mrtvé chundelaté zvíře a černocho házel prasátka dokonale lysou hlavou. Zařval a zakryl si pleš jako stydlivá holka, když jí vlna sebere vrchní díl plavek.

Bez varování se ve mně vzbouřil všechen zkonzumovaný alkohol. Nepohodl se s koryši a pivem a dral se ven. Zkusil jsem zastavit nezastavitelné... a vyzvracel se do JayJayovy vlásenky.

V tu chvíli mi to přišlo jako skvělý vtíp. Smál jsem se, až mi slzy vystoupily do očí. Dokonce i zbytek mužů u stolu se nepokrytě rozřehtal. Sklenice s pivem se kácely, koks se změnil v bílý obláček v ceně několika tisíc dolarů vznášející se nad stolem.

Jediný, kdo se nebavil, byl JayJay. Černý řízek se vztyčil a v tu ránu mi smích zaskočil v hrdle. Vlhká paruka pleskla o parkety. Najednou jsem byl až moc střízlivý, ale ani tak jsem nestačil uhnout. Černé kladivo mě odmrštilo do lokálu. Vyletěl jsem roztočený do spirály, porazil něčí stůl a rukou se opřel do šálku s horkou kávou.

Rozplácly mezi troskami jsem si v duchu procházel poslední události a uvažoval, kde se stala chyba. Asi ve chvíli, kdy jsem vkročil do města. Nebo když jsem se narodil. Čelist mě brněla jako po dvouhodinové návštěvě u zubaře, před očima mi tékaly mžitky a dal bych cokoliv za hlt whisky. Potřeboval jsem přebít pachů zvratků, krve a ponížení.

JayJay držel v jedné ruce paruku, v druhé pivo, kterým ten splepený chomáč prolíval. Když se mu povedlo spláchnout nalepené zbytečky krevet, připlácl si tu nebohou mokrou věc na hlavu a vyšel mi v ústrety.

Chtěl jsem vstát a postavit se mu tváří v tvář. Nebo ještě lépe – utéct. Ale povedlo se mi jen vztyčit na kolenou. Chvíli jsem tak s vypětím všech sil balancoval, jen abych se opět poroučel k zemi. Třásl jsem se po celém těle, bylo mi zle vyčerpáním

a nedokázal jsem se ani pohnout. Když jsem opět otevřel oči, měl jsem JayJayovy boty u nosu. Dneska už podruhé.

Černoch se nehodlal spokojit s tím, že mě uzemní: „Ty zatracenej zmrde, vobrátím ti kušnu kousavým dozadu!“ zaburácel.

Sklonil se, popadl mě za límec a škubnutím postavil. Kolena jsem měl jako z bláta. Částečně mě tak odrovnala pecka na čelist, mnohem větší roli ale sehrála sedmička whisky na kuráž.

Nebyl jsem schopný ničeho jiného, než natáhnout ruku a nacpat černému bijci palec do oka. Tak jsem to udělal. Zatlčil jsem ho opravdu hluboko. Tak hluboko, až jsem cítil, jak mi bulva pod palcem uhnula a nehtem jsem zaryl do sliznice pod ní. Do dlaně mi prskla teplá viskózní tekutina. Snad krev, snad něco jiného. Černoch mě pustil a se záupěním se chytil za tvář. Nadával a vzlykal jako obrovské batole a dřevěnou podlahu skrápěly velké tmavé kapky.

Zašátral jsem za sebe a pod ruku mi padla poloprázdná flaška ze sousedního stolu. Přistála JayJayovi za uchem a s hlasitým třesknutím se mi rozletěla v dlaní. Nebyla to špatná rána. Ne jako od Babe Rutha, ale dost pádná na to, aby se černý svalovec natáhl jak dlouhý tak široký. Zůstal ležet, ale pro jistotu jsem ho ještě několikrát kopl do rozkroku.

Když to skončilo, rozbouřila se hospoda potleskem, pís-káním a dupotem. V lebce mi dunělo, zuby cvakaly vysílením a místo vítězných pocitů jsem cítil jen nepříjemný tlak v podbřišku.

„Du se vychcat!“ oznámil jsem bouřícímu lokálu a za zběsilého potlesku a smíchu vyklopýtal ven.

Nešel jsem ale sám. Ve dveřích mě pod paží chytil z jedné strany ten farmář s džínama poprášenyma prvotřídním koksem a z druhé Chicco. Za zády jsem spíš cítil, než viděl, indiána Marcuse.

„Teď hezky pomalu a nenápadně, mladej! To co cítíš na zadku, není můj ocas, ale hlavně pěkně velký bouchačky.“

Polkl jsem a vykráčel do tmy. Noc byla vlhák a po všem tom ječení a rachotu by mě mělo cvrkání cikád a šum větru v ko-

runách stromů uklidňovat. To by ovšem nesměla existovat reálná možnost, že jde o poslední zvuky, které na tomto světě uslyším. Nohy mě stěží nesly, kolébal jsem se kolem osvětlených oken s oloupaným nápisem *Ch loupka s ýčka Toma* a jednou rukou ťápal po skle. Druhou jsem mával ve vzduchu, jako bych dirigoval neviditelný hmyzí chór, i když ve skutečnosti jsem se jen snažil udržet rovnováhu.

„Tudy,“ zamručel indián a zatlačil mě do neosvětlené boční uličky.

„Hele, dávej bacha!“ ohradil jsem se s opileckou odvahou a chtěl ho setřepat.

Nešlo to. Na první pohled nenápadný muž s černými vlasy sepjatými do ohonu skrýval pod povrchem ostří, kterým by se dalo holit. Byl mi povědomý, i když v současném stavu bych nepoznal vlastní matku. Přestože jsem měl v hlavě, něco mě zdrželo od toho, abych se s ním pouštěl do křížku.

„Nelíbí se mi, když někdo zmlátí někoho z mejch chlapů. Nedělá to dobrej dojem na lidi,“ vycenil na mě chrup a já se musel odvrátit, jak mu páchlo z huby. „Na druhou stranu JayJayovi narost hřebínek a taková lekce mu prospěje. Ale nemůžu to nechat bejt. Nic osobního, chápeš?“ omluvně pokrčil rameny a cvakl závěrem poloautomatu.

Ztuhl jsem. Zatracený Rot Gut! Kdybych nebyl nacamraný tak, že jsem stěží stál na nohách, možná bych se dokázal ubránit. Jenže teď se mi všechno rozdvojovalo a plavalo v rozplizlé mlze, kolena se mi třásla a v krku jsem cítil stoupající hladinu žluči.

Zpitoměle jsem mžoural a byl vlastně rád, že mám za zády cihlovou zeď a o hrudník se mi opírá indiánova překvapivě velká dlaň. Chtěl jsem něco říct, ale radši jsem si jen odplívl.

„Ty mizernej...!“ zavrčel indián. Z klopy koženého saka mu stékal cákanec mých slin.

„Na tohle nemám nervy. Ottisi, pohni prdelí! Teď ukážeš, z jakýho seš těsta!“

Umaštěný sedlák sebou škulbl, jako by ho měl Marcus připoutaného na ocelovém lanku, které právě zasekl. Přiloudal se jen velmi neochotně, vlhké dlaně si nervózně utíral do lacláčů.

„Drží se to tady, mačká tady,“ instruoval ho indián a přitom mu do ruky cpal svou pistoli. „Třeba pak taky dostaneš podobnou hračku. Jestli to teda nezkoníš.“

Farmář si nervózně olízl rty, ale pistoli sevřel sebejistě a obratně. Ani jsem se nenadál a mezi zuby mi skřípal naolejovaný kov. V potměšilém mozku mi bleskla myšlenka, že bych mohl zkusit ucpat hlaveň, a tak jsem do ní strčil jazyk, jak daleko to jen šlo.

Tak takhle to skončí? Vlastně jsem to mohl čekat už dávno. Celý život jsem jako zvědavý opičák šťoural do věcí, do kterých mi nic nebylo, a čekal, co z toho vypadne. No, z tohohle vypadne parádní kulka ráže 45. Tvář mě bolela a do očí se hrnuly slzy. Vždycky jsem doufal, že odejdu aspoň krapet důstojně. *Ať už to zmáčkne, proboha, nebo se tu ještě poseru!*

„Tak už to zmáč.“ Marcus ani nedokončil větu a mechanismus zbraně se dal do pohybu.

„Seru na to!“ vyštěkl Ottis a drsně mi vyškubl pistoli z pusy.

„Huhl!“ bylo to jediné, co jsem ze sebe dokázal vypravit. Vydechl jsem, až mi z nosu vylétěla nudle.

CVAK-CVAK-CVAK.

Hlaveň velkého poloautomatu se tiskla k Marcusovu spánku jako důvěrná milenka, ale nevyšla ani rána. Nerozuměl jsem tomu a zoufale si přál být odsud co nejdál, nejlépe zahrabaný do peřin. *Možná bych snesl ještě skleničku...* Myšlenky mi bloudily jako roj včel kolem pugétu umělých tulipánů.

„Tak jsme si to ujasnili, vid' že jo, Ottisi!?“

Marcusův hrdelní hlas duněl snad ze dna rakve.

„To byl jen...,“ blekotal farmář a šlapal si přitom na jazyk, „no dyť víte... jenom fór, že jo!“

Odhodil pistoli, jejíž spáleninou páchnoucí hlaveň jsem pořád cítil na jazyku.

„Leda velký hovno, Ottisi Lully, a ty to moc dobře víš,“ plival Marcus jednotlivá slova.

Mohl si to dovolit. Chicco jistil situaci malým kapesním revolverem a jeho feťácky rozklepaná ruka se tentokrát ani nezachvěla. Autorita zbraně mu dodávala nadzemskou jistotu, díky které se šklebil jako totální idiot.

„Že prej máš dost života na farmě a chceš si užít trochu randy. No to mě podržte, pánové! Dostal sem z tebe, co sem potřeboval o tý vaší vidlácký Domobraně a stálo mě to jen pár flašek whisky a kupu mizernejch lží, který si ještě za tepla nosil Tadeusovi. Ale už mám dost toho tvýho smradu. Skončíme to tady a teď.“

Ottis nečekal, až se indián vyžvaní, a rychleji než lasička uhnul z dráhy Chiccova revolveru. Něco se mu objevilo v ruce a Mexičan padl k zemi. To něco byl kožený obušek naplněný nejspíš olověnými broky. O ten ale nešlo, šlo o Chiccovu zbraň, která mu při pádu vylétla a odhopsala mezi popelnice.

Já se zatím pomaloučku sunul k zemi a drsná stěna mi vyhrnovala košili a sako až pod krk. Prostě jsem se složil do úhledného uzlíku a unaveně se opřel o studenou a vlhkou zeď.

Marcus vyrazil jako lovecký ohař. Ani jeho protivník nezahálel. Z nejbližší popelnice strhl těžký plechový dekl a poslal ho vzduchem jako jeden z těch házecích talířů, co jsou teď tak populární v plážových městech na západním pobřeží. Minul. Oba muži skočili po zbrani zároveň. Ottis shora, Marcus se držel hezky při zemi, takže do sebe narazili v půli cesty.

Těla se propletla v brutální, nevybíravé pranici. Pár vteřin se ve tmě mlel jednolitý uzel končetin a trupů. Noční ticho prorážely dvojhlasé skřeky a nevybíravé nadávky, až nakonec někdo bolestně zařval a mela skončila.

Marcus, stočený do klubíčka, syčel bolestí, Ottis lezl po čtyřech a propátrával závěje listí a potrhanych plakátů, které sem do uličky nahnal vítr.

„Tady je!“ zafuněl vítězně a vztyčil se s pistolí v ruce.

Vlastně nevím, proč jsem to udělal. Nejspíš v tom sehrála roli vzpomínka na Ottise, jak mi s chutí šroubuje boučačku do krku. Najednou jsem sám sebe viděl, jak se rozbíhám, abych dokonalým rugbyovým útokem narazil do farmáře. Nos mi naplnil žluklý pach potu. Chlap smrděl, jeho kůže byla mastná a lepkavá. Přejel jsem přes něj jako odbržděný vlak a už se zase válel po zemi. Nepřítomně jsem zatřásl hlavou a obrátil se na záda. Příliš opilý na boj, příliš opilý na to, stát na vlastních nohách.

Marcus využil času, který jsem mu daroval, doplzil se k Chiccovi a z pouzdra na jeho hubeném chlupatém lýtku vyškubl záložní zbraň.

BENG.

Výstřel snad vůbec neslábl. Odrážel se od vysokých stěn bez oken a stoupal k temnému nebi.

Ottisem malá ráže skoro neotřásla. Pár vteřin balancoval na patách a pak si velice pomalu klekl na dlažbu, upustil revolver a opřel se o dlaně. Chrčivě do sebe vtáhl vzduch a začal se plazit k nejbližšímu světlu. Připomínal mi umírající noční můru. Vrstvy šatů se z něj loupaly a zůstávaly na cestě jako kokon přerostlého hmyzu.

Marcus se beze spěchu postavil a začal si prohmatávat kapsy. Ve tmě se rozhořel plamínek a hned potom žhavý konec cigarety.

„Dal... dal bych si taky!“

Trochu se mi pletl jazyk.

Indián se překvapeně otočil. V záři cigarety připomínala jeho tvář posmrtnou masku. Když si uvědomil, že z mé strany nebezpečí nehrozí, uvolnil se a suše se zasmál.

„Jo, jasně. Teda... líbí se mi tvůj styl. Nebo co to vlastně bylo.“

Přijal jsem nabízenou ruku a nechal se vytáhnout nahoru.

„Marcusi, co se tu děje?“ Ze tmy se vylouppl JayJay s půlkou tváře zavinutou v utěrce. „Kdo střílel? Tenhle hajzl?!“

Pod krkem mě sevřely jeho velké pracky.

„V pohodě JayJayi!“ vložil se do toho Marcus. „Ten je v pořádku!“

Odkášlal jsem si a promnul si otačený ohryzek. JayJay po mně zbylým okem vrhl nepěkný pohled a mně bylo jasné, že lituje jen toho, že mi nestačil zlomit vaz.

„Nejsem... nejsem jediný. Přijdou další.“ Ottis chrchlal a plival krev. Jeho hlas zněl jako záhrobní mručení. „Budem chodit, dokud ten starej mrzák nevyblijе poslední kousek země, co nám ukrad!“

Marcus se neobtěžoval s odpovědí, jen mávl rukou, ale hned toho nechal, když se ozvala potlučená žebra. „Skonči

to s ním, JayJayi. Já si potřebuju promluvit tady s naším novým kámošem,“ vycenil na mě velké koňské zuby.

Kdybych nebyl tak nalitý a otřesený, asi by mě zamrazilo.

„Nejdřív jsem myslel, že seš nějakej zatracenej obchodní cestující, kámo – s tím kufrem a tak vůbec. Ale tys mě vyved z omylu. My dokážem ocenit kvalitní materiál a zbytečně s ním neplejtváme. A ty seš kvalitní materiál!“ blábolil, zatímco mi připaloval cigaretu. „Jo a s JayJayem si starosti nedělej, jeho vizáži pár ran do hlavy neublíží. Ukousl si prostě větší sousto, než zvládl.“

Vyřídilka mu jela jako náborovému důstojníkovi a nepříjemně se ke mně tiskl.

„Jo, fajn, *kámo*,“ protáhl jsem. „A co kdybys mě teď pustil, mám tu nějakou rozdělanou práci. Potřebuju se vychcat!“ dovysvětlil jsem, když jsem si všiml jeho nechápavého výrazu. „A pak na mě v baru čeká jedna načatá flaška a možná taky rozdělaná holka.“

„Jasně, jasně,“ odtáhl se indián. „Jestli se tu zdržíš, určitě se ještě setkáme. Nebo tě třeba vyhledáme sami,“ používal zatvrzele množné číslo. „A třeba se dohodnem na společným kšeftu. Já na dluhy nezapomínám!“ dotkl se ukazovákem spánku, což by možná mělo smysl, kdyby nosil klobouk.

JayJay mezitím kopanci zpracovával Ottise. Pokaždé když trefil obličej, ošklivě to křuplo.

„Nech mi taky kousek,“ zahlaholil Marcus, sebral poklop z popelnice a rozmáchl se, jako by stál na stadionu Yankees a čekal na odpal.

Hvízdlo to a hrana poklopu těžce dopadla. Umírající muž se prohnul v zádech. Krev mu vyprskla z úst i nosu.

„To by stačilo,“ odplivl si indián. Dekl zařinčel o asfalt. „Vzbuď Chicca, jestli není mrtvej, a naložte toho blba do káry! Dostal sem epesní nápad!“

Když jsem se pomalu a opatrně klátil zpět do baru, krysy v kontejnerech rozčileně pištěly, zklamané, že je chce někdo připravit o hostinu.

2. KAPITOLA

Vzbudil jsem se brzy po ránu a kupodivu mi bylo snesitelně. V hlavě mi sice bzučelo jako v úlu a prázdný žaludek se svíral a plnil mi ústa hořkostí, ale dokázal jsem se posadit, aniž bych se pozvracel. Rot Gut bylo natolik hnusné pití, že jeho výrobce si nemohl dovolit, aby po něm byla příliš ošlivá kovicovina. Jinak by se vážně vyplatilo přisedlat rovnou na odpadní vodu z jaderné elektrárny.

Trvalo mi, než jsem si rozpomněl na včerejší noc. Bylo mi zle ze sebe sama. Po krvavé mezihře v zadní uličce jsem se pokusil dorazit flašku whisky. Chtěl jsem zapomenout na nebohého Ottise, který kvůli mně riskoval vlastní život, a nakonec – po další lahvi a půl – se mi to povedlo. Dále jsem si vybavoval ochmýřenou plešatou hlavu, křehkou a bezbrannou jako vypelichané kuře, jak se houpe v šeru přede mnou a její majitel mě táhne po úzkých vrzavých schodech.

Skončil jsem v jednom z hostinských pokojů nad restaurací. Na prostém, ale čistém lůžku, v prostém, ale čistém pokoji. O moc víc se o něm říct nedalo. Na nočním stolku stála sklenice vody, sáček jedlé sody a naprosto nová, čerstvě rozřezaná Gideonova Bible. Otevřel jsem ji na založené pasáži:

Běda těm, kdo vstávají časně ráno, aby hledali jen opojný nápoj, kdo otálejí pozdě do večerní tmy, takže je rozněcuje víno!

No jistě – pousmál jsem se – starý dobrý Jih. Požádej manželky bližního svého zepředu i zezadu, bližnímu foukni kudlu pod žebra a na oslavu se zlíскеj pod obraz. Pak si o tom počti v Bibli, zajdi si na mši a účet je vyrovnaný. Pověsit pár černochoů taky není zrovna od věci.

Na umyvadélku se starožitnými mosaznými kohoutky visela cedulka: **NEPOUŽÍVAT**. Proč, to jsem zjistil, když jsem kohoutkem otočil a ven se vyřinul hustý páchnoucí marast přímo z bažin.

Raději jsem se ošplouchl ve smaltovaném latoru, který stál na štokrleti vedle, a začal se oblékat. Vzhledem k podnebí jsem ubral pár vrstev – stačily kalhoty s širokými šlemi, košile a obleková vesta. Klidně bych si vyšel ven jen v košili, kšíry s browningem však byly až příliš nápadné.

Šaty na mě visely trošku moc pytlovitě na to, aby se to dalo považovat za ležérní eleganci. S tím jsem se musel smířit. U lidí, kteří se léčí ze závislosti na STREAMu, je úbytek na váze normální.

Na policiče nad umyvadlem ležel jednorázový strojek, lahvička pižmově páchnoucí vody po holení a kelímek s pěnou. Dlaní jsem přešel po drsné bradě a znovu se svlékl do nátlčníku – na rameni mi vystupovalo pět ostře ohraničených fialových modřin po JayJayově stisku – a napěnil štětkou hmotu v kelímku.

V zrcadle se na mě šklebil mrtvolně bleďý obličej s šedou vrstvou strniště. Radši jsem ho rychle zakryl tlustou vrstvou pěny na holení.

Z rituálních příprav na oškrabání vousů mě vyrušilo kviknutí dveří.

„Budete u nás i snídat, pane Parker?“

Škublo to se mnou, div jsem si neuřízl ucho.

Tedy, když jsem ze Saint Joan utíkal, jsem využil svých schopností operátora na Singrovce a narouboval se do rodiny nějakých Parkerů z New Yorku. Nic snazšího, než v elektronických databázích zfalšovat rodný list, řidičák a všechny další náležitosti. Parkerů je přece spousta a mně působilo zvrhlé potěšení, ponechat si jméno, které otec tak pošpinil a podle kterého by mě mí pronásledovatelé snadno identifikovali. Tedy kdybych byl takový hlupák a objevil se někdy v jejich zaměřovači. Připadal jsem si díky tomu jako nějaký zatracený desperádo.

„Vy si mě pamatujete?“